

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se olagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Židovska nesramnost.

Dné 23. prosinca t. l. je židovski list „Neue freie Presse“ na Dunaji razglasil dopis iz Gradca (kjer so o naših slovenskih razmerah gotovo najbolje poučeni!), v katerem trdi, da je grof Ignacijev zaščitnik našega Cirila in Metodovega društva, da je to društvo v zvezi z načelniki slavjanskega dobrodelnega odbora v Petrogradu, da dobiva od tega odbora in sploh iz inozemstva denarne podpore in da naše društvo agituje za slovansko liturgijo. To zadnje bi po našem mnenju ne bila nikaka pregreha, ali vendar bi radi videli obraze za slovensko šolsko društvo odločilnih mož, če bi se od njih zahtevalo, da naj prično agitacijo za staroslovansko božjo službo!

Vse to, kar piše „Neue freie Presse“, je kakor mlinski kamen težka laž, in to uredništvu tega lista niti neznano ni, ker saj toliko mora vendar vedeti, da Gradec ni pravo mesto, kjer bi se lahko izvedela resnica o slovenskih razmerah. Vodstvo našega društva doposlalo je potem Dunajskemu listu stvarni popravek ali brez uspeha. „Neue freie Presse“ tega popravka vsprejeti neče, prej ko ne v nadi, da bi se na Dunaji težko dobil odvetnik, ki bi hotel pred sodiščem zagovarjati slovensko društvo proti perfidnemu napadu židovskega lista.

Razvidno je iz tega obnašanja vsa zlobnost židovske redakcije. Kdor zadevo samo površno opazuje, menil bi, da je brez pravega pomena, ker je itak navada, da širijo nemški listi o nas Slovencih hudobne vesti, če si jih le izmisliti morejo. Pri nas na Slovenskem, kjer vemo vsi, kako krvavo si moramo prihraniti in pritrgeti vsak vinar, kojega darujemo narodni stvari, smejal se bode vsakdo, kdor čuje novico iz „Neue freie Presse“, da je grof Ignacijev zaščitnik slovenskega društva. Drugače pa je, če se kaj tacega prečita nemškemu filistru! Ta bode takoj slutil grozne reči in prepričan bode prvi hip, da ima nekdanji ruski diplomat v beli Ljubljani svojo agenturo in prisegal bode na to, da se rubelj slavjanskega blagotvorniteljnega občestva ne prestando trklja po slovenskih pokrajinah. Namen židovskih časnikov pri tacih dopisih je ta, da bi mej Nemci očrnilo narod slovenski in da bi tudi v višjih

krogih speljali vodo na svoj mlin. Da je dopisnik vse si sam izmislil, da na celem dopisu niti pičice resnice ni, to ne škoduje čisto nič, samo da se kaj doseže, kar bi Slovenstvu služilo v kvar, bodisi pri družih narodih, bodisi pri odločilnih višjih krogih. V istini bridka osoda tepe v zadnjih časih narod slovenski. Ni ga rodu v Avstriji, ki bi se smel ponášati z večjo udanostjo do vladajoče hiše. Mej nami Slovenci je dinastično mišljenje ukoreninjeno, kakor malo kje tako, in vendar mečejo politični naši nasprotniki dan za dnevom težke Kamenje na nas kakor bi se kuhala v naši sredi revolucija! Dan za dnevom stavljajo Slovenci oltarje v čast lojalnosti in vendar pišejo naši nasprotniki o nas tako, kakor da bi komaj pričakovali, da se prikaže ruski Kazak ob meji naših dežel. Kdor pozna srce slovenskega rodu, vé, da niti največji „panslavist“ mej nami ne želi, da bi kdaj vojske belega cara tlačile polja avstrijskih pokrajin. Jedina naša pregreha je ta, da se ne moremo ogreti za nepotrebno vojno z Rusijo, če pa bode izrekel mogočni vladar, da ima biti ta vojna, potem stal bode Slovenec v prvem ognju, in s svojo krvjo rosil bode radovoljno zadnjo ped galiske zemlje, če bi se stezala železna pest ruskega vojaka po nji. To je resnica, in o nji ne sme dvajiti nikdar, kdor pozna sedanost in preteklost našega naroda.

V ti zavesti hočemo živeti in delovati! Na sproti nepoštenim napadom sovražnih nam nemških židov, kojim sta natolcevanje in laž vsakdanje orožje, in kojim nasproti smo mi brez orožja, ostaja nam ta zavest jedina tolažba. Dokler se prelija samo črnilo in kvarijo peresa, naj imajo ti časnikarski izvržki zmago na svoji strani; ko pa bodo bučali topovi, ter bo tekla rudeča kri in se bodo lomili bajonetje, tedaj pa bo zmaga na naši strani in svojemu vladarju dajali bodo sinovi slovanskega naroda neomahljive dokaze v svoji zvestobi, tako, da se bo znova zasvetil pesnika izrek:

„Hrast se omaja in hrib,
Zvestoba Slovencev ne gane.“

—r.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 12. februarja.

Predsednik Smolka prične sejo po 11. uri. Na dnevnem redu so: dopolnilne volitve v posamične odseke in nadaljevanje postave o skladiščih.

Pred nami leže predložitve vlade: 1. Postava o napravi oziroma pridobitvi lastnih poštah in telegrafskih poslopij v Liberci, Ljubnem in Brodu. 2. Dopis ministra trgovinskega z dne 10. februarja 1889 predsedniku državnega zbora: Po najvišem pooblaščenju ustavi se v državni promet za leto 1889. v oddelek 33. naslov 12 naslednji članek kot izreden dohodek:

Delež države čistega dohodka javnega železniškega podvzetja „cesarja Ferdinanda severna železnica“ leta 1888. v znesku 92.500 gld.

Obravnava se postava o skladiščih dalje, in sicer § 3., tikajoč se koncesije za napravo skladišč. K temu paragrafu vsprejme se predlog poslanca Vrabca, da naj se družbam stoperv po triletnem njih obstanku dovoli koncesija. O nadaljevanji poročamo natančneje prihodnjič. Seja konča se o polu treh. Prihodnja seja v četrtek zvečer.

Poročal sem že zadnjič o budgetnem odseku. Obravnavalo se je o raznih železnicah. Tudi mi imamo svoje posebne težnje, o katerih določeval je poslednje dni odsek budgetni. Kakor sem že pisal, uznale so merodajne osebe važnost in potrebe dolenske železnice in lokalne Kamniške. Trgovinski minister sam je jako prijazen našima železnicama in je to s tehtnimi besedami povedal. V nepriliko odločilo se je v budgetnem odseku, da se oddá obravnava naših železnic železniškemu odseku. Dovala je se stvar v ta odsek po ne čisto ravnom potu. Naši poslanci potrdili so se z vsemi močmi, da ohrane stvar v budgetnem odseku in se o njej tu obravnava. Zgodilo se je drugače in izročila se je železnica dolenska ožjemu odseku železniškemu. Žalibog, so celo gospodje, ki so prej bili za to, da se zadeva obravnava v odseku budgetnem, glasovali za izročitev železniškemu odseku.

Resolucijo o železnici dolenski predložil je poslanec g. vitez Tonkli. Že leta 1886., 7. aprila,

LISTEK.

Filomen in Bavcida.

(Spisal Svatopluk Čech.)

(Dalje.)

Zlata poroka slavila se je v ozkem obiteljskem krogu. Kako ginja je taka slavnost, ta spomin na najlepšo dobo življenja na robu groba! Vender menim, da se pomen take poroke drugih globokeje, dotika, kakor osivelih slavljencev. Po otročeni duh njihov se že več ne predaja refleksijam, ki bi močnejše dirnili mir njihove duše. Babica krasila se je z rana tistega dne z navadno skrbjo. Ko pa se je s praznično oblečenem dedom k mizi z mogočnimi kitami okrašeni mej nas usedla, žarilo se jej je lice v dolinskem veselji. Sedel sem nasproti Jaroslavu ter pogledoval nanjo z neizrecnim razkošjem. Koncem gostije govoril sem na zdravje sivih zakonskih daljšo srčno zdravico. Starec kimal je mej mojim govorom z glavo, nekaki posebni izraz poskušal se je napraviti nekolikokrat na njegovem lici, a ostal je le samo poskus. Njegovo oko obrnilo se je resnobno k meni, vendar nesem vedel, je li

razumel moje besede. Na obraz babičin kanila je velika solza, kakor kaplja rose na osehli, gubasti list bele rože...

Dan potem sem odšel. Srce moje pa je ostalo v Jarkovu. Bogdan bil je posrednik ljubezni moje. Oskrbnik pa je privolil, da se oženim z Jaroslavo, kadar si zagotovim kako službo. Posrečilo se mi je to v dveh letih. Mej tem pisal sem svoji nevesti nebrojno pisem in prišel tudi v Jarkov. Jaroslava postala je zopet šaljiva kakor poprej. Ko sem konečno pred poroko zopet tija prišel, pozdravila me je v sobi vsa obitelj prisrčno. Le po nevesti oziral sem se zaman. Na stolu sedela je le kimajoča babica. Hotel sem baš prašati za Jaroslavo, kar se vzdigne domnevana babica z globoko sklonjeno glavo, in pod klasovjem, plavicami in volčjim mahom ogromnega staromodnega klobuka zasmehljaj se mi je pomladni krasni obraz moje neveste, obrobjen z močnatimi kodri... Brezbožna devojka!

Kmalu potem slavil sem v Jarkovu poroko. Uže nekoliko časa pred tem kazala so se na dedu čudna znamenja. Gladil si je večkrat čelo, mrmral nekaj sam za se, čudno kakor nikdar poprej zategoval je obraz — skratka videlo se je, da nekaj nenavadnega preresetava ali namerja. Za tajinstveni

uzrok teh znamenj pa nihče ni mogel vzvedeti. Babica se je v dveh letih, odkar sem odšel, jako postarala. Glava se je povésila na prsi, obraz bil je bolj gubast in zelo je bila slaba. Ganljivo je bilo gledati, ko je sama se komaj na nogah držeč, vodila starca v obednico ali ko mu je z vilicami, kate so njej sami iz tresočje se roke padale, pokladala na krožnik izbrane kosce.

Ko so se pri svatbi napolnili kozarci z vinom, obrnile so se najedenkrat vse oči k dedovemu stolu. Stari gospod oprl se je s tresočima rokama ob mizo ter ustal s silo. Čudno mežikal je z obrvmi, in lico njegovo dobilo je neki poseben izraz. Mislili smo da ga je zgrabil krč, in najbližnji priskočili so k njemu. On pa je s silo segel po kozarci, odkašljaj se ter se zagledal nekam v prazni zrak. Obličje njegovo navzelo je slavnosten izraz, in na nemalo čudo vseh začule so se iz njegovih ust te-le slabe sicer a vendar dobro razumne besede: „Mislim — da — ka — seveda, mislim, da so današnji krasni dan — mislim — so blagi trenotki — vez verne ljubezni — vsprejmite — seveda — da vama dá Bog dočakati — da bi, tija — tija — da bi v krogu vajinih unukov — slavljena bila — da bi slavljena bila veselo — vajina — zlata poroka!“

predložil je g. prof. Šuklje isto resolucijo, in sicer skoro tako, kakor sedaj g. vitez Tonkli. Tri cela leta je torej resolucija čakala, to je, tri leta potrebovalo se je menda za študijo resolucije, da se je stvar stoperv sedaj obravnavala.

Kakor sem že omenil, je nek minister trgovinski jako prijazen našima železnicama. Rekel je v budgetnem odseku tudi, da so želje naše opravljene in železnica res potrebna, in da se bode na železnico dolensko v prvi vrsti oziralo, kaj poreče minister Dunajevski, seveda ne vemo. Želimo sedaj le, da se zadeva v odseku železniškem ne zavleče, temveč še letos reši.

Dinastija Bismarckov.

Omenili smo že bili, da je pod tem naslovom angleški list „Contemporary Review“ priobčil članek, ki je vzbudil občno senzacijo. Ta članek pisala je najbrž kaka visoka oseba, ali pa vsaj mož, ki ima visoke zveze ter je posvečen v zakulisne tajnosti političnega življenja. Objavili so ga tudi nekateri avstrijski listi, mej drugimi tudi Praška „Politik“. Mi mislimo, da bi ta članek zanimal tudi čitatelje naše in zaradi tega priobčimo glavno vsebino njegovo.

Angleški list piše, da je tudi Bismarck umrjoč, če tudi zapoveduje vsej Nemčiji. Rojen je bil dne 1. aprila 1815 in je torej 74 let star. Kakor vsi možje trdnega značaja, misli tudi on, da ve kdaj bode umrl; prepričan je, da pred 1890. letom ne bode umrl, da pa po 1894. letu več ne bode živel. Če tudi je smešno, da bi državni kancelar odločeval o dnevu smrti, pa vendar ni dvombe, da je o tem trdno preverjen, ter tudi potem deluje. Ker skoro absolutno vlada in je preverjen, da bode moral čez pet let odložiti to oblast; ni čuda, če skrbi za naslednika, kateremu bode izročil oblast palačnega oblastnika, kateri urad je ustvaril z delom celega življenja. Še pred petimi leti izrekel je ameriški poslanik v Berlinu, da je čudno, da knez Bismarck si ne vzgaja nobenega naslednika. „Kakor se kaže“, rekel je diplomat, „da knez zaradi tega ne vzgaja naslednika, ker ni nikogar, ki bi bil zmožen prevzeti mesto njegovo. Primerjali bi ga z velikim drevesom, ki vse zamori v senci svoji. Ne more se najbrž sprijazniti z mislijo, da bi kdo z njim h kratu vodil usodo Nemčije; zaradi tega so njemu podčinjeni uradniki poprej marijonete, nego ljudje samostojno delujoči uradniki.“

In kancelar si vendar uzgojuje naslednika, trdi angleški list. Spoznavši nevarnost mesta, katero si je on ustvaril, začel je vzgajati sposobnega naslednika. Našel ga je v rodbinskem krogu. Vedoma ali nevedoma posnema Bismarck utemeljitelje dinastij. Izbral si je za naslednika — najstarejšega svojega sina. Prenos državnega kancelarstva na grofa Herberta je ključ dogodkov, ki so vzbudili toliko nevolje v Evropi. To je nova vojna za nasledstvo, vojna, ki se bije pod prozornim zagrinjalom legalnih in ustavnih oblik, vojna kancelarjeva za utemeljenje dinastije Bismarckov. Bismarcku I. mora biti naslednik sin njegov Bismarck II.

Po smrti starega cesarja Bismarck nekaj ča a ni vedel, kaj naj stori? Kako dolgo bode Friderik živel? Če je sploh treba, da je Friderik cesar? S

Pri tem govorniškem činu gledala ga je baba s strahom in začudenjem in solze so jej potokom tekale po gubastem licu. Tudi nam vsem porosile so se oči nad smehljajočimi ustmi. Ko je dedek utrujen po svojem govoru sedel zopet na stol, hiteli smo vsi k njemu, objemali ga ter trkali z njim. Bil je oni trenotek v resnici ponosen in srečen.

Razumil je tedaj napitnico, katero sem govoril jaz o njegovi zlati poroki ter mi jo vrnil na enak način.

Zdaj, ko je svatba končana, imel bi odložiti pero. Čitatelj naslikal bi si srečo moža in očeta in bil morebiti zadovoljen. A žalibože moram pridetati žalostnejši konec. Komur to ne godi, misli naj si, da je moja povest s prejšnjim odstavkom končana.

Žalibože nesem srečen mož in otec. Moja dobra, vesela Jaroslava moja krasna, sveža roža počiva že davno s prvim popkom svojim tam zanaš na Volšanih. Tako slabo izpolnil je Bog poročne želje njenega deda! A tudi ta počiva že z babico v hladni zemlji.

Preselila sta se v večnost kmalu po smrti moje žene. Starka je slabéla, slabéla, ginila je kakor

stališča Bismarckove dinastije, bilo je želiti, da za dedom pride takoj na prestol unuk njegov. Bismarck ni hotel na noben način imeti Friderika za cesarja in tu so okoliščine položaj še poostrele. Ko bi bil cesar tudi popolnoma zdrav, bil bi vsaj podčinjen uplivu mogočnega ministra in ta bi bil kolikor se da veliko bremen zvalil na rame vladarju. Pa cesar, katerega prestol bil je smrtna postelja, moral je biti podčinjen uplivu soproge svoje, ki je Angličanka, in zdravnikov angleških. Kancelar je pa spoznal, da je upliv cesarice Viktorije kaj škodljiv prizadevanjem njegovim. Ta upliv je sedaj prevladoval in ni se vedelo, kdaj mu bode konec. Kancelar je bil besen, da je nemški cesar vladal vladalca Nemčije po ženski in to še po taki ženski, ki je Angličanka, katera je poleg tega bila prešinjena z liberalnimi in naprednjaškimi idejami. Kaj je pa hotel storiti? Dinastija njegova še ni bila toli utemeljena, da bi mogel pregnati Friderika III. s prestola. In dokler cesar živi, ni bilo nobenega upanja na nasledstvo grofa Herberta Bismarcka. Kancelar se je o tem praktično prepričal, poslal je večkrat sina svojega k cesarju Frideriku, da opravi državne posle, cesar pa nikdar ni hotel vsprejeti Herberta Bismarcka in je vselej takoj povabil kancelarja k sebi. Ko bi bil cesar Friderik živel, bi gotovo grof Herbert Bismarck nikoli ne postal državni kancelar.

Potem pisatelj članka slika prve dni kratkega vladanja cesarja Friderika in postopanje Bismarckovih časnikov. K sreči cesar ni dosti zvedel, kako so napadali, obrekovali in črnili cesarico. Minister notranjih zadev Puttkamer je celih deset let državno oblast rabil le za to, da administracijo premeni v Bismarckovo agenturo. Puttkamer predstavljal je korupcijo in silo s tem je tudi ves upravni stroj naredil za Bismarckovo orodje. Cesar Friderik je sklenil odstraniti Puttkamerja in Bismarck je vedel, da to tudi nemško občinstvo želi. Bismarck jel je premišljevali, če bi ne bilo ugodno zanj in bi ne dobil priznanja s tem, da se odkrito in glasno izreče za odstranitev Puttkamerja? Ko je to premišljeval, se mu je pa urivalo drugo vprašanje, vprašanje namreč: kako dolgo bode še živel cesar?

Če bode še živel več mesecev ali pa še več let, je res pametno, da se odstrani Puttkamer; v nasprotnem slučaju bi pa Bismarckova dinastija ne imela nobene koristi od svoje službene gorečnosti. To je pa bila tudi nova skušnjava za kancelarja: deliti je moral namreč z nekom drugim svoj dosednji privilegij, da le on misli za Nemčijo in za Nemce. Nek diplomat, ki je še več let pozorno opazoval Bismarcka izjavil se je rekoč: „Največja težava tiči v tem, da hoče knez Bismarck misliti za vso Nemčijo. Svoje možgane zmatra za možgane vsega naroda nemškega in zaradi tega se bori in prepira z vsakim, ki mu ugovarja“. Bismarck se pa zjezi pri vsakem tacem prepiru in jeza je slaba svetovalka. To škoduje državnim zmožnostim kancelarjev, zgubil je na ta način svojo bistro in jasno sodbo, s katero se je dosedaj odlikoval. Nemci se bodo morda čudili, če povemo, da je bil kancelar nek čas tako zmešan, da je dan poprej, nego se je objavila ostavka Puttkamerjeva, svetoval cesarju, da se ta stvar pospeši, jeden dan po ob-

senca opoludne, dokler ni izginila popolnoma. Bolestno je bilo, kakor mi je pisal Bogdan, gledati starca po smrti njegove verne družice. Zatajili so mu popolnoma njeno bolezen in smrt — malo časa je ležala in zaspala na veke. Ko se prvi dan ni prikazala v družinski jedilnici, kazal je na začudenje onih članov obitelji, ki so bivali pri njem, da bi mu ne bilo dolgčas, večjo čilost in boljše voljo nego sicer. Večkrat privzdignil je glavo, oziral se počasi na okrog, šepal ob svoji bérli sem ter tja po sobi in celo ljubeznivo pogladil obe deklici. Čutil je neki mraz v telesu ter zahteval nekoliko krat kozarček višnjeveke, da se ogreje. Drugi dan pa je že izginila ta dobra volja. Sedel je zopet sključen v svojem stolu, segal nemirno zdaj po svoji bérli, zdaj po trakovih svoje čepice ter upiral časih proti dverim modre zamišljene oči. Pozneje celo ni obrnil očí od dverij ter kimal časih melanholički z glavo — kimal je z glavo vedno češče in otožneje — še ne mesec po smrti nje, čegar ljubeznive usluge in otročje blebetanje mu nič na svetu ni moglo nadomestiti, — obstala je siva njegova glava na prsih. Rakev njegovo položili so k rakvi rajnke babice.

(Konec prih.)

javljeni se je pa izjavil, da je cesar šel predaleč. Če bi kdo izmed najvišjih krogov dvomil o tem, pogleda naj le v dnevnik Friderika III., v katerega je cesar zapisoval vsak dan in ondu bode našel mnogo dokazil, da je Bismarck res omahoval in bil v zadregi.

Angleški list nadaljuje, da se je nazadnje končalo trpljenje cesarjevo. Po devetindevetdesetdnevem vladanju zginila je ovira najsrčnejšim željam kancelarjev. Smrt dala mu je zmago; in sedaj se ne more več govoriti v zares ustavnem vladarju. V nemškeji politiki zginili bodo ženski uplivi. Moški Tevtonci bode znanprej imel moškega svetovalka. Kratek poskus liberalnega vladanja je preminul, predno se je dobro začel. Kancelar sedaj lahko mirno osnuje svojo dinastijo. Položaj cesarice vdove v Berlinu postal je bil tako težaven, da so že govorili, da jo denejo v zapor. Napadi reakcionarnih listov neso prenehali in brezozirni Vae victis! se je krepko uporabil. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 13. februvarja.

Ker je mogoče, da bodo Ogri nekoliko premenili § 14. vojnega zakona pretresuje se sedaj vprašanje, ali potem mora zakon tudi priti v avstrijskem državnem zboru na vrsto. Nekateri ogerski listi sodijo, da tega ne bode trebalo, kajti ni baš neobhodno, da se morata obliki zakona, kateri vsprejmejo Avstriji in Ogri popolnoma strinjati. To bi pa bilo tudi za Ogre ugodno, ker bi kazalo nekako večjo nezavisnost. Taaffe pa baje misli zakon zopet predložiti državnemu zboru, ako ga Ogri kaj premene.

Izgredi, ki so se godili pred ogersko zbornico poslancev dali so povod sodnijskemu postopanju. Državno pravdnstvo je že izdelalo zatožbo proti raznim rogoviležem in še ta teden bode obravnavala. Najbrž tako hite zaradi tega, da bi malo ostrašili prebivalstvo, da bi več ne razgrajalo. Vladase boji namreč še hujših izgredov, ko pridejo v zbornici v specijalni debati one Ogrom nepovoljne določbe na vrsto. Zatoženih je 16 oseb.

Vnanje države.

„Videlo“ napada srbsko ministerstvo, da tako dolgo ne odstopi. Najbrž hoče pripraviti mesto za Ristića. Kristić bode tako dolgo ostal, da bodo volitve pri katerih bode poskušal liberalcem dobiti večino. Ko bi volitve vodilo radikalno ministerstvo, bode liberalci gotovo propali in Ristić bi ne mogel priti na krmilo.

Princ Ferdinand in princesinja Klementina odpotovala sta v Plovdiv. Ministri bolgarski so pa ostali v Sofiji. Kacega posebnega političnega gibanja ni čutili v kneževini. Tudi iztiranje episkopi iz Sofije ni prouzročilo one nevolje, kakor se je pričakovalo. Nekaj oseb so res zaprli zaradi agitacij, večina naroda se pač nič ne zmeni, kaj se godi. Kakor se vidi, se bolgarski seljak nič ne briga, kdo vlada v Sofiji. Političnega življenja udeležuje se le nekaj bolj izobraženih oseb, ki pa večinoma le iščejo svojega dobička.

Kakor se „Pol. Corr.“ piše iz Peterburga, Rusija nikakor ne misli premeniti svoje vnanje politike. Ohranila si bode tudi nadalje svobodno delovanje. Kdor sodi iz pomirljivih izjav ruskih listov, da so se odnošaji mej Rusijo in Nemčijo zboljšali, se jako moti. Položaj je nespremenjen. Samo zadnji čas se ni ničesar pripetilo, kar bi dajalo povod kakim napadom proti Nemčiji ruskim listom.

Zbornica francoska vsprejela je zakon, da se bodo poslanci zopet volili po okrajih, ne pa po departementih, kakor so se dosedaj. Debata o tem zakonu bila je jako kratka. Spremembo volilnega zakona hočejo podkopati tla Boulangerju. Če se jim bode to posrečilo, bode pokazale prihodnje volitve. Mogoče je celo, da bode general sedaj še v več okrajih voljen, nego bi bil, ko bi bili obdržali sedanji volilni zakon. Boulanger je bil tudi pri seji, ko se je sklepalo o premembi volilnega zakona, a je le molčal.

Dne 21. t. m. snide se angleški parlament. Ministerski svet je že imel posvetovanje, katere predloge naj mu predlože. Kakor pišejo angleški listi, bode se parlament v prvi vrsti bavil z vprašanji o brambi dežele. Posebno mislijo pomnožiti mornarico. Res da bode država imela primanjklej, a gledati mora na varnost.

Cesar nemški je imenoval podadmirala barona Goltza za namestnika državnega kancelarja v področji mornarične uprave. S tem se bodo dela kancelarju nekoliko olajšala. Novo mesto je pa bilo že zaradi tega potrebno, ker mislijo mornarico povečati in bode njena uprava se tudi razširila.

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani dné 12. februvarja.

Navzočnih 22 mestnih svetnikov, predseduje župan Grasselli, ki overovateljema zapisnika

imenuje mestna svetnika dr. Mošeta in Murnika ter potem naznanja, da sta mesti Zagreb in Gradec poslali svoje proračune za l. 1889.

Ob oddaji mizarskega, ključarskega, plesarskega, steklarskega in slikarskega dela za novo mestno šolo v Poljskih ulicah poroča mestni svetnik dr. Staré. Došlo je vsega vkupe 10 ponudeb. Za mizarska dela oglašila sta se: Konzorcij mizarskih mojstrov Ljubljanskih (Hansel načelnik), Krimmer, Pintar, Dogan, Novak, Kraševac, Regali itd.) in firma Tönnies. Konzorcij bi mizarska dela prevzel za 5841 gld. 65 kr., Tönnies za 5053 gld. 21 kr., torej za 788 gld. 44 kr. ceneje. Odsek predlaga, da se dela oddajo Tönniesu.

Prične se debata. Dr. Tavčar misli, da bi se delo oddalo konzorciju, ker ni popolnoma jasno, je li Tönnies opravičen, oglašati se in prevzemati mizarska dela. — Dr. Bleiweis Trsteniški pa pravi, da so domači obrtniki vedno predragi in skušajo prisiliti mestni zbor, da bi je dražje plačeval, nego Tönniesu. Govornik predlaga, da se delo še enkrat razpiše, a ne dražje, nego je Tönnies ponudil. — S. Noll pa predlaga, da bi se delo oddalo konzorciju, ako je prevzame za isto ceno, kakor Tönnies. — Dr. Vošnjak se toplo poteza za domače obrtnike, katerim se je bojevati proti velikemu kapitalu. Kapital hoče uničiti vso konkurenco, zato nižja ponudba. Ko ne bode nobenega tekmece več, se bode struna drugače nategnila. Domači obrtniki plačujejo izvestno več davka, nego Tönnies, in imajo svoje obitelji, za katere jim je skrbeti. V interesu mesta in narodnosti prosijo torej, da se delo odda konzorciju.

Pri glasovanju obvelja predlog Bleiweisa v, da se delo še enkrat razpiše.

Za ključničarsko delo uložili so ponudbe Pilkó (4458 gld. 90 kr.), A. C. Achtschin in Fr. Levec (3649 gld. 90 kr.) in G. Tönnies (3632 gold. 60 kr.). Ker Tönnies v svoji ponudbi dve točki v znesku 377 gld. izpustil in torej ponudba njegova faktično iznaša 4009 gold., je ponudba gg. A. C. Achtschina in Fr. Levca najugodnejša in se delo tudi njima odda.

Za pleskarska dela zglasila sta se brata Eberl in A. Hauptmann. Ker je poslednjega ponudba ceneja, vsprejme se brez ugovora.

Za slikarska dela oglašil se je Mih. Učak, (422 gld. 2 kr.). Ker je on jedini ponudnik, vsprejme se njegova ponudba.

Gledé steklarskih del (ponudniki Fran Kollman, P. Kajzel in Pavšin) se odsek še ni zjedini, bode torej poročal v bodočej seji.

Pri tretji točki, mestnem proračunu za 1889. l., oglasita se v imenu dotičnih odsekov mestna svetnika dr. Mosché in dr. Bleiweis vitez Trsteniški. Prvi predlaga: da pristojbina za vsprejem v občinsko zvezo (100 gld.), sprejemščina za meščanstvo (50 gold. in 100 gold. za meščanski zaklad) ostaneta tudi za 1889 nepremenjeni, da se razpiše služba magistratnega tajnika in ustanovi služba konceptnega pristava s 750 gld., da se sirotama bivšega mestnega fizika dr. Kovača dovoli konkurenčna mirovina 175 gld. na leto (do 6. marca 1896), drugi pa da se ustanovi mesto zdravstvenega sluga s 400 gld. na leto in dvema petletnicama po 60 gld. in obleko. Zdravstveni sluga bode opravljen, kakor magistratni sluga, na rokavu pa bode imel rudeč križ.

Ko se vsi ti predlogi vsprejmo, poroča v finančnega odseka imenu mestni svetnik Fr. Ravnikar tako:

I. Mestnega ubožnega zaklada potrebščine so se nekoliko spremenile ter se imajo za naprej podpore razdeliti v stalne inčasne. Za stalne podpore nastavilo se je 15.800 gld., začasne 2900 goldinarjev, kar se odobrava; za zdravila pa se nastavi mesto 1100 gld. le 900 gld. glede na uspeh l. 1888. z 842 gld. in glede na upeljano strožjo štedljivost. Podpore tujcem, ki se pa morajo povrniti, zmatrajo se prehajalnimi in so se vsled tega izbrisale. Potrebščina torej iznaša 25251 gl., pokritje 17896 gld in primankava 7355 gld., ki je pokriti iz mestnega zaklada.

II. Ustanovni zaklad ima presumtivne potrebščine 7453 gld., pokritja 7711 gld., torej prebitka 258 gld., ki se ima plodonosno naložiti.

III. Meščanski bolnišni zaklad ima potrebščine 11.593 gld., pokritja 12.034 gld., prebitka 441 gl.

IV. Pri mestnem zakladu je splošno omeniti, da magistrat izkaže potrebščino in pokritje s prebitkom okroglih 8500 gld. blizu jednako kakor lani,

tedaj je finančnemu odseku izogniti se napovedanju posamičnih postavkov in se le dotični dodatki tukaj prijavijo. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Presvetlicesar) podaril je društvu katoliških rokodelskih pomočnikov v Novem Mestu za društveno hišo 200 gld.

— (Vabilo na LXXXII. odborovo skupščino „Matice Slovenske“) v sredo dne 20. februarja 1889. l. ob 5. uri popoldne v društveni hiši na Kongresnem trgu št. 7. Dnevni red: 1. Potrjenje zapisnika o LXXXI. odborovi seji. 2. Naznanila predsedništva. 3. Poročilo gospodarskega odseka. 4. Poročilo književnega odseka. 5. Poročilo tajnikovo. 6. Druge posameznosti.

— (Kegljačka zaveza „Edinost“) priredi, kakor smo že včeraj objavili, v soboto dne 16. t. m. v čitalničnih prostorih ples na korist zgradbi „Sokolskega Doma“. Vsakdo mora znati, kako nujno potrebuje „Sokol“ lastne telovadnice, da, rekli bi, kakor je ribi treba vode, tako neobhodno potrebuje „Sokol“ svojega doma, ako hoče obstati in se širiti. „Sokol“ je toliko storil za narodno probujo, kakor nobeno drugo društvo in zato je sveta dolžnost vsacega Slovenca, da mu po svoji moči pomaga do zgradbe lastnega doma. — Veseli nas torej, da je „Edinost“ prva, katera napravi veselico v to korist, in smemo se nadejati, da bode gotovo jedna najbolj obiskanih v tem predpustu! Torej na svidenje v soboto večer in pokazimo, da v edinosti je moč!!

— (Volitve v okrajni zastop Celjski) so že razpisane. Rok za reklamacije v velikem posestvu bil je do dne 13. t. m. Mesto Celje in trgi Št. Jurij, Žalec in Vojnik imajo do dne 20. t. m. izvoliti svoje zastopnike. V Št. Juriji na juž. žel. voljena sta v okrajni zastop gg. Matija Kavčič in Fran Pisanec iz Vezovja.

— (Čitalnica v Spodnji Šiški.) Vabilo k slavnostni besedi s plesom, ki jo priredi čitalnica v Šiški v prostorih zimske pivarne pri Koslerji v nedeljo 17. februarja 1889. Vspored: 1. Förster: „Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesni“; moški zbor. 2. Prolog: „V spomin V. Vodnika“ govori g. Peter Bizjan. 3. * * * „Ljubav in domovina“; moški zbor. 4. Dvořák: „Slovanski plesi“; štiroročna igra na glasovirji. 5. * * * „Pesem brez imena“; mešani zbor. 6. Leop. Belar: „Rojakom“, besede Vodnikove; moški zbor. 7. Fran Abt: „Čuj glas zvonov“; tercet za 3 ženske glasove. 8. Grajsčak in kmeta. Opereta v 1 dejanji. 9. Ples. Pri besedi in plesu svira vojaška godba pešpolka baron Kuhn št. 17. Ustopnina: Udje čitalnice plačajo po 10 kr. za osebo. Neudje po 50 kr. za osebo. Začetek ob 7. uri zvečer. K tej besedi vabi najljubši odbor.

— (Slavnost otvorjenja bralnega društva v Karlovškem predmestju) dne 10. t. m. vršilo se je vseskozi prijazno domače, in gotovo tudi v občno zadovoljnost zbranega p. n. občinstva, da smemo z veseljem zabeležiti, da je mogoče tudi v zapuščeni pozabljeni Kurji vasi kratkočasiti se mej naravnimi dobrodušnimi fanti, iz katerih večinoma društvo obstoji. Gosp. predsednik pozdravljal je zbrano občinstvo v kratkem, a krepkem govoru ter poudarjal, da pravo zrnje narodnega duha premišljeno sejano, uzeleni tudi na skalnatih tleh. Potem prebral je došle čestitajoče telegrame, na kar je delavsko pevsko društvo „Slavec“ docelilo utis govora s primerno ognjevito pesmijo. Slavnostni govor, katerega govoril je g. Dragotin Hribar, bil je globoko premišljen, sezal je v starodavno zgodovino Slovencev in polagoma dospel do sedajnosti, tako da so marsikomu solze lesketale v očeh, za kar omenjenemu gospodu izreka društvo toplo zahvalo. Prestanke izpolnilo je društvo „Slavec“ s krasnim petjem, kar je občinstvo pripravilo v najboljšo voljo, tudi navedenemu društvu izrekamo najtoplejšo zahvalo. Tombola nam je dala veliko število lepih in dragocenih dobikov, dohodek bil je pa vsled neugodnega vremena bolj majhen, kar je zakrivilo, da ni bilo toliko ljudstva, kakor bi ga bili pripravljeni prostori še lahko vsprejeli. Polkončanem sporodu izpolnila se je mladina občna želja; godba je zaigrala, in krasne Slovenke od blizu in tudi od daleč vrtile so se z došlimi fanti in gospodiči skoro do belega dne. Postrežba, kakor tudi jed in pijača bila je po godu in želimo gospodu predsedniku prihodnjič še boljši uspeh pri ugodnejšem vremenu.

— (Samomor.) Včeraj popoldne ob 4. uri ustrelil se je s svojim revolverjem v konjski takozvani Mušakovi (Bergerjevi) vojašnici v Trnovem Janez Engelbogen, podčastnik teške baterijske divizije št. 5.

— (Na kaj je treba paziti, kadar se izvažajo blago iz Avstroogorske v Britiško Indijo.) K včerajšnji beležki o izvažanju blaga na Angleško poslala nam je trgovska in obrtniška zbornica v Ljubljani še to v priobčenju: „Ker se bode brzkone prej uvel „Merchandise Marks Act 1887“ tudi v Indiji, opozarjamo domače eksporterje in tvorničarje zopet na to, da morajo zaboji, vreče itd. zunaj biti zaznamovane z besedami: „From Austria“. Poyšod, kjer je le mogoče, na embalaži, kartonih in na blagu samem, naj se pritisne z gumijevim štampljo: „Made in Austria“. Na vseh uzorcih in proizvodih naj se prilepijo etikete, katere se morajo pričenjati z besedami: „Made in Austria“. To bode za prvi čas prouzročevalo nekoliko dela, katero pa se bode poplačalo s pozneje doseženimi koristimi. S tem pa se ogne domači trgovec ne samo konfiskacijam carinskih oblastev, ampak inozemski trgovec bode opozorjen na izvor blaga ter je v bodoče naročeval pri avstrijskem agentu, ne pa, kakor poprej, pri angleškem prekupei. Ako se bodo ravnali naši trgovci po teh naredbah, bode „Merchandise Markse Act“, ki je bil določen v to, da tujo trgovino kolikor mogoče omeji, prinašal blagoslova avstro-ogerskim obrtnikom, ki trgujejo z Indijo, in neposredna trgovina mora znatneje prosperovati. Omeniti je še treba, da utegne biti vsako posredovanje konzularnih organov pri konfiskacijah brezuspešno, torej da se doma na kaj tacega niti ne zanašamo“.

— (Čitalnica na Vrhniki) razpošilja vabila na maskarado dne 24. t. m. Začetek ob 8. uri zvečer. Ustopnina maskovanim ali kostumovanim 50 kr. nemaskovanim 1 gld.

— (Iz Borovnice.) Veselica tukajšnjega bralnega društva, katera je bila radi smrti cesarjeviča Rudolfa preložena na nedoločen čas, vršila se bode prihodnjo nedeljo, to je dne 17. t. m., na kar se vsi p. n. povabljeni najljubšeje opozarjajo.

Odbor. — (Čitalnica Vipavska) naznanja, da se bode veselica v spomin Valentinu Vodniku, ki se je napovedala na dan 3. t. m. radi nepričakovane smrti cesarjeviča Rudolfa pa na nedoločen čas odložila, vršila v nedeljo dne 17. t. m. P. n. gospoda se tem potom najljubšeje vabijo k obilnej udeležbi, kajti ne bodo se razpošiljala nova vabila, ker ostane vsprejeto taisti kakor je bil napovedan.

— (Goriška ljudska posojilnica) poslala nam je obračun za upravno leto 1888., katerega povzamemo, da je bilo dohodkov 32.183 gld. 11½ kr. in z ušteto gotovino (959 gld. 45 kr.) onoliko stroškov torej 64.366 gld. prometa, čistega dobička 1072 gold. 47 kr. Račun glavnice iznaša 10.670 gld., račun hranilnih ulog 31.970 gld. 77 kr. račun posojil 45.353 gld. 74 kr. Iz teh števil je razvidno, da posojilnica prav dobro posluje in da se njeno delovanje vedno bolj širi. Ravnatelj posojilnice je dr. Nik. Tonkli, denarničar dr. A. Gregorčič, ravnatelj namestnik Mat. Kravanja, priglednik Fr. Ferfila; tajnik Ivan Berbuč.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Bukurešt 13. februarja. Zbornica začela posvetovanje o predlogu zaradi obtožbe ministerstva Bratianovega. Obravnava, katero javno mnenje pozorno opazuje, bode jako strastna. Misli se, da bode zbornica odstranila nekatere glavne točke iz obtožbe predlagateljeve ter sklenila, da se kabinet Bratianov postavi pred enketno komisijo, katera bode preiskavala, koliko odgovornosti zadeva vsacega ministra.

Tokio 13. februarja. Mikado proglasil dne 11. t. m. novo, po nemškem vzgledu sestavljeno japonsko ustavo.

Razne vesti.

* (Jednemu človeštvu jeden jezik.) To je bilo gaslo Schleyer-ju, ki je izumil volapük. Dolgo se je mislilo, da je vsesvetovni jezik neumnost, toda kaže se, da temu ni tako. Znanje volapüka se hitro širi. Sedaj ga že govori nad 1 milijonov 200 tisoč ljudi, torej blizu toliko, kakor je nas Slovencev. Volapük pa ne namerava spodriniti drugih jezikov, temveč ima biti le olehčevalno sredstvo za

občevanje narodov mej seboj in s tega stališča je ta jezik potreben. Ideja vsesvetovnega jezika pa ni tako nova. Stara je že 150 let. Ž njo se je pečal že Leibniz, za njim pa več drugih učenjakov. Nekateri so priporočali, da bi se kateri živih jezikov vsprejel za občni svetovni jezik, drugi so hoteli, da se osnuje poseben jezik. Prva ideja se ni dala izvršiti zaradi narodnega ponosa in ker je vsak jezik, kateri se sedaj rabijo, precej težek in ni misliti, da bi se ga mnogi poprijeli. Poslednjo idejo je pa uresničil katoliški duhovnik Schleyer. Mož se je mnogo trudil, učil se je petdeset jezikov, skoro vse evropske, nekaj azijskih, mej njimi tudi japonskega in kitajskega, pet afriških in več ameriških narečij, tedaj ga moremo prešteti za najboljšim lingvistom. Prva njegova slovnica je izšla leta 1879. in od tega časa so izšle slovnice volapüka že skoro v vseh evropskih jezikih. Osnovala so se društva volapükovcev, katere odvarjajo kurze za pouk tega jezika. V Franciji, Holandiji in Švici je po srednjih šolah obvezen predmet. V Madridu, na Dunaji in Monakovem se predava na vseučiliščih. Sedaj izhaja v volapüku 18 listov in se je vanj prevelo mnogo literarnih del, mej drugim tudi delo cesarjeviča Rudolfa opotovanji po orijentu. Posebno važnost si je pridobil „volapük“ v trgovini. Po večjih prodajalnicah v velikih mestih se občuje tudi v volapüku. Tako je v Parizu v Magazin du Printemps 120 pomočnikov, ki znajo volapük. Nad takimi prodajalnicami navadno opaziš napis „volapükön“, to je, tu se govori v volapüku. V mnogih hotelih se od služabnikov zahteva znanje volapüka. Schleyer daje diplome osebam, ki so se naučile volapük, in take osebe imenuje se „volapükatidel“ to je učitelji volapüka. Dosedaj se je izdalo nad 1200 diplom lópidel, t. j. višjih učiteljskih in sto plofed, to je proforskih. Razni učenjaki o volapüku kaj ugodno sodijo. Tako pravi prof. Alfred Kirchhof, da bo v trgovini in mejnarodnih odnosajih pridobil si volapük tako veljavo, kakor je nekdaj imel latinski jezik v znanostih. Omeniti je še, da je v volapüku mnogo slovanskih korenov in besed.

* (Poneverjenje.) Pri davkarji v Galgoczi na Ogerskem zasledili so precejšnje poneverjenje. Davčnega terjalca Heima, kateri je že dlje časa polnil svoje žepe z državnimi novci, so te dni prijeli in deli pod ključ.

* (Tatvina.) V Balassa-Gyarmatu na Ogerskem ulomili so 7. t. m. po noči nepoznati lopovi v prodajalnico tamošnjega urarja Reissa ter mu odnesli dragocenosti in srebrnih ur za 1500 gld.

Poslano.

Neustein-ove posladkorjene kri čisteče pile svete Elizabete,

skušeno in od znamenitih zdravnikov priporočano sredstvo proti zabasanju. — 1 škatljica à 15 pil 15 kr., 1 zavoj = 120 pil 1 gld. a. v. — **Pred ponarejanjem se jako svari.** — Pristine so samo, če ima vsaka škatljica rdeče tiskano našo protokolovano varstveno znamko „Sveti Leopold“ in našo firmo lekarna „pri sv. Leopoldu“, Dunaj, mesto, Ecke der Spiegel- und Plankengasse. — V Ljubljani se dobivajo pri gosp. **lekarji G. Piccoli-ji.** (759—18)

LJUBLJANSKI ZVON

stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

9. februarja.

Pri **Stonu:** Adler z Dunaja. — Molline iz Tržiča. — Schmelz z Dunaja.
Pri **Maliči:** Lupien, Bildel z Dunaja. — Ahovaler Achdorf z Dunaja. — Locatelli iz Trsta. — Birlinger z Dunaja.
Pri **južnem kolodvoru:** Stich z Dunaja. — Čubelic iz Inomosta.
Pri **avstrijskem cesarji:** Dopler iz Mokronoga.

Umrli so v Ljubljani:

9. februarja: Ferdinand Molk, delavec, 36 let, za plevritičnim eksudatom.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
11. febr.	7. zjutraj 2. popol. 9. zvečer	725.1 mm. 723.7 mm. 723.6 mm.	—16.6° C 7.2° C —6.0° C	brezv. sl. zah. brezv.	megla obl. obl.	6.10 mm. — —
12. febr.	7. zjutraj 2. popol. 9. zvečer	723.8 mm. 727.0 mm. 732.2 mm.	—10.8° C —2.8° C —3.6° C	brezv. sl. vzh. sl. vzh.	megla snež. obl.	3.80 mm. — —

Srednja temperatura —9.9° in —5.7°, za 7.3° in 5.3° pod normisom.

Dunajska borza

dné 13. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	83.35	—	83.15
Srebrna renta	83.85	—	83.65
Zlata renta	111.40	—	111.10
5% marcna renta	98.95	—	98.80
Akcije narodne banke	884.—	—	884.—
Kreditne akcije	311.30	—	310.80
London	121.05	—	121.25
Srebro	—	—	—
Napol.	9.58	—	9.59
C. kr. cekini	5.68	—	5.68
Nemške marke	59.17 1/2	—	59.27 1/2
4% državne srečke iz l. 1864	250 gld.	135 gld.	50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	180	75
Ogerska zlata renta 4%	101	101	35
Ogerska papirna renta 5%	94	94	15
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	104	75
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	122	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122	122	—
Kreditne srečke	100 gld.	184	25
Rudolfove srečke	10	22	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	127	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	231	231	65

V Horjulu se proda iz proste roke in dober kup lani iz močnega lesa narejeno (90—3)

poslopje

8 sežnjev dolgoti in 5 sežnjev notranje širokosti (svetlobe). Pod tem poslopjem je tudi **skedenj**. — Kup in druge pogoje pove **Anton Rihar h. št. 21 v Horjulu.**

„Kmetska posojilnica Ljubljanske okolice“,

registrovana zadruga z neomejenim poročtvom v Ljubljani.

VABILO

VII. rednemu občnemu zboru „Kmetske posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani,

kateri bode

дне 17. februarja 1889. ob 10. uri dopoludne
v združni pisarni na Marije Terezije cesti hiš. št. 3.

DNEVNI RED:

1. Nagovor ravnatelja.
2. Poročilo blagajnika.
3. Poročilo nadzorstvenega odbora.
4. Volitev ravnateljskega odbora, in sicer: a) ravnatelja, b) blagajnika, c) kontrolorja in d) 2 namestnikov.
5. Volitev 3 članov v nadzorstveni odbor.
6. Predlog ravnateljskega odbora radi spremembe §§ 6. in 34. združnih pravil.
7. Slučajni predlogi.

Ljubljana, dné 3. februarja 1889.

Ravnateljski odbor.

Naznanilo nadzorstvenega odbora „Kmetske posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani.

(83)

Nadzorstvo „Kmetske posojilnice Ljubljanske okolice“ je pregledalo in primerjalo letne račune za leto 1888. in naznanja p. n. zadrugnikom, da so pregledani letni računi in bilanca razpoloženi na spregled v združni pisarni, kakor to zahteva § 30. al. 3. združnih pravil.

Ljubljana, dné 3. februarja 1889.

Nadzorstveni odbor.

Priporočba dimnikarske obrti.

Opiraje se na mnogoletne skušnje svoje obrti po raznih deželah, priporočam se častitim p. n. hišnim posestnikom, prečastiti duhovščini, posestnikom tovaru in mestu in na deželi za izročitev **snaženja dimnikov, pečij in štedilnih ognjišč**, kakor tudi za **požiganje saj in uravnava cevij pri novih stavbah**. — Ker bodem delal sam in vsako po delavcih svojih storjeno delo strogo nadzoroval, zagotoviti smem p. n. slavnemu občinstvu, da bode vedno najboljše postreženo ter se nadejam obile uporabe moje malekosti.

Spoštovanjem

VALENTIN HRIBAR,

dimnikarski mojster,

v Ljubljani, Dijaške ulice št. 9.

(93—2)

Jedina tapecirarska kupčija v Ljubljani.

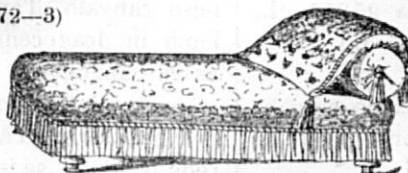
Tapecirar
in dekoratér.

ANTON OBREZA

v Ljubljani, Selenburgove ulice št. 4.

Tapecirar
in dekoratér.

(72—3)

eene izven konkurence. — Priporočam pa vsem resnim kupcem, da zahtevajo moj ilustrirani cenik in uzorce blaga, kar razpošiljam zastoj in franko.